

De Binnenwaai

Amsterdam heeft een lange traditie in het aanleggen van eilanden. Ooit is het rond een dam begonnen en het is eigenlijk nooit meer opgehouden. De laatste landaanwinst ligt aan de oostkant van de stad: IJburg. Vroeger werd er op die nieuw aangelegde eilanden ruimte gereserveerd voor kerkgebouwen. Daar wordt nu niet meer aan gedacht. **Maar de kerk laat zich niet wegdenken, ook niet op IJburg.** We gingen op zoek en vonden een groepje bijeengewaaide gelovigen.

Wat kunnen ze lelijk zijn, die nieuwbouwwijken. Eentonig, grijs, zonder enige fantasie. Maar wat is IJburg mooi. Veel warme rode baksteen. Veel, heel veel variëteit en toch eenheid, compact en toch ruim. En overal zie je het water. Kerkgebouwen zie je er niet. Ze worden in nieuwbouwplannen niet meer meegenomen. Dat was zo in de Bijlmer en dat is ook zo op IJburg. Maar ze komen er wel. Op IJburg heeft het wel even geduurd. Begin 2011 begon er voorzichtig een nieuwe PKN-gemeente, De Binnenwaai. Ze werden door de centrale kerkenraad niet aan veel regels gebonden. Ze mochten en mogen zoeken naar de meest passende vorm voor de IJburgers. Het onderkomen van de kerk is te vinden aan het Ed Pelsterpark. We zouden er voorbijgereden zijn als er vanmorgen niet zo'n vrolijke entree was gecreëerd. Gekleurde paraplu's en ballonnen in alle kleuren lokken ons naar de ingang. Vandaag is het startzondag, het begin van een nieuw seizoen. Zomaar naar binnen lopen is er nu niet bij. Een vriendelijke sfeermaker, in feestuitrusting, zet ons eerst in-gelijst op de foto. We krijgen, nog steeds buiten, een klein smakelijk drankje aangeboden, een gekleurde kaart in onze hand gedrukt en een vraag voorgelegd: Wat is uw talent? Later in de dienst mogen we deze vraag beantwoorden.

Veel kinderen

Binnen is het een levendige bedoening. Veel kinderen, sommige baasjes hebben ook hun hondje meegenomen naar de dienst.

Binnen is het een levendige bedoening

Ik word vandaag weer vergezeld door mijn vaste begeleider Geert Weerstand. Hij gaat mee om het gesprek een beetje gaande te houden. Als de vriendelijke dame, die achter een soort bar staat, ons meedeelt dat er zowel voor als na de dienst koffie gereserveerd wordt, vraagt mijn vriend: 'Krijgen jullie daar subsidie voor?' 'Dat klinkt wel wat overheidsachtig', antwoordt ze wat overvallen. We treffen de vrouw van de dominee. Een paar weken geleden had ik al telefonisch contact met haar. Ze was toen bijzonder vriendelijk en dat is ze nu weer. We lopen nog even verder. Ook de kerkruimte is aangenaam voor het oog. Het is een kleine ruimte waarin je halverwege drie treden naar beneden gaat. Het bovengedeelte geeft een beetje het gevoel van een gaanderij. Er staan drie rolstoelers. Achter hen zijn nog twee rijen stoelen. 'Beneden' is ruimte voor een kleine veertig man. Vanmorgen is het vol, er zijn

opvallend veel kinderen. Er heerst een opgewekte sfeer.

Nadat we welkom geheten zijn, gaan we een lied zingen: 'Laat me in U blijven, groeien, bloeien, / o Heiland die de wijnstok zijt!' 'Onze hulp is in de naam van de Heer', belijdt de predikant, Rob Visser. In het gebed schenkt hij aandacht aan de rellen in Haren. 'Vreselijk die ongeremde vernielzucht en als we niet oppassen doen we er zelf ook aan mee.' Ja, inderdaad, vernielen kun je op alle niveaus. Ik houd van dit soort eerlijkheid.

Het is tijd om aandacht te besteden aan de kinderen. De dominee laat de 'bedrijfshulpkist' aanrukken en vertelt hoe je het beste gewonde mensen kunt helpen.

Vernielen kun je op alle niveaus

Je kunt er een cursus voor volgen, maar de dominee verklaart dat het belangrijkste niet is hoe je helpt, maar dát je helpt. Dus niet net doen of je niets ziet, of er snel vandoor gaan, maar helpen. Het is een voorschotje op de preek.

Nieuwe kernleden

Verschillende mensen nemen deel aan de schriftlezing. We lezen eerst Mattheüs 25:14-30. Het

verhaal over die man die op reis ging en zijn dienaren zijn geld in beheer gaf. 'Aan de een gaf hij vijf talent, aan de ander twee, en aan nog een ander een, ieder naar wat hij aankon.' Daarna lezen we de eerste dertien verzen uit 1 Corinthiërs 13, over de liefde. De clou van het thema, 'Heb jij de L van talent?', begint al duidelijk te worden: het draait om de liefde. De schrijvers staan achter de kathedraal, maar de predikant staat er gewoon voor, dicht bij de mensen. Hij spreekt warm, boeiend, eerlijk en zonder papier.

De predikant spreekt warm, eerlijk en zonder papier

Maar voordat hij gaat preken worden er drie nieuwe kernleden bevestigd. Zij moeten antwoord geven op drie vragen. Een vraag over de Schrift, de opbouw van de

(wereldwijde) gemeente en de geheimhouding. Ze krijgen alle drie een persoonlijke tekst mee. Net voor de bevestiging zagen we nog een filmpje met het thema 'Schouder aan schouder in de gemeente werken'. Dat hopen ze te gaan doen. Dan volgt de overdenking.

Menselijke kant

Eerst moeten er wat moeilijkheden uit de weg worden geruimd. Dat gedeelte uit Mattheüs eindigt verschrikkelijk. 'En die nutteloze dienaar, gooi die eruit, in de uiterste duisternis, waar men jamert en knarsetandt.' Volgens de predikant moeten we bij zo'n bijna 'Wildersachtige uitspraak' vooral bedenken dat Jezus ook voluit mens was. Hier krijgt Zijn menselijke kant ruim baan. De tweede moeilijkheid is het verschil in het aantal talenten en ook hier een lastige conclusie. 'Wie niets heeft, hem zal zelfs wat hij heeft nog worden ontnomen.' Die vijf, drie en één talent moeten we opvatten als x, y, z., het gaat gewoon om verschillende talenten. Tja, ik

voel ook de moeilijke kanten van dit verhaal, maar dit lijkt mij toch een wat te makkelijke oplossing. De conclusie van de preek was sterker. 'De man van dat ene talent had geen vertrouwen in zijn Heer. Hij had zijn Heer niet hoog. Hij houdt het wel netjes. Hij heeft toch niets verkeerd gedaan?' Na een muzikaal intermezzo komen de gekleurde kaarten in zicht. Naar de verschillende kleuren vormen we groepjes om vragen over talenten te bespreken. We doen een rondje waarin iedereen iets vertelt over zijn talenten. Het is een opbouwend en open gesprek. Voor de collecte worden we weer bij elkaar geroepen. Als slotlied zingen we lied 488 uit Opwekking, 'Heer, ik kom tot U'. 'Houd mij vast.' We krijgen de zegen mee. We worden niet met een lege maag naar huis gestuurd. De kinderen serveren heerlijke hapjes. We hebben nog een gesprek met een echtpaar uit Servië. Dan gaan we weer. 'Heer, houd mij vast en laat Uw liefde stromen.' ◦

Geert Weerstand (rechts) op de foto met sfermaker Martin Vos.